

ІВАН БОГУН ТА ПОДІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ СЕРЕДИНИ XVII СТОЛІТТЯ

Іван РОМАНЮК

ПОЛКОВНИК ІВАН БОГУН – «БЛАГОРОДНИЙ ШЛЯХТИЧ І ЛИЦАР-КОЗАК»

*Іван Богун – це «одна з найчистіших
постатей в козацькій історії».*

С. Кушевич

Іван Богун був одним із найвідоміших козацьких полководців в Україні середини XVII ст., слава про якого гучно лунала не лише на українських землях, а й за їх межами. Проте, незважаючи на велику популярність, історичні джерела неоднаковою мірою зафіксували різні етапи життя цього славетного козацького ватажка.

Так, у відомих нам документальних матеріалах, відсутні більш-менш вірогідні дані про рід, рік та місце народження цього неординарного діяча, скільки років прожив і в якому році був страчений. Не маємо також відомостей про його родину. Відомий український історик Гетьманщини В. Липинський писав, що у документах 20-х років XVII ст. згадується про шляхтича Федіра Богуна, який міг бути батьком Івана [6, с. 44].

Окремі дослідники місцем народження І. Богуна називають Вінниччину.

У джерелах, історичних романах та спогадах про козачину, козацьке військо і видатних осіб козацької доби постійно зустрічаються згадки тільки про Івана Богуна, хоча жодному іншому діячеві ранньої Гетьманщини, крім нього, не вдавалося утримувати полковницький пірнач протягом 15 років і отримати стільки блискучих перемог під час Визвольної війни. Він, без усякого сумніву, вклав кілька своїх цеглин в історію боротьби українського народу проти нападів турків, татар і польського поневолення. Благородний шляхтич і відважний лицар-козак, він став легендою ще за життя.

Проте, незважаючи на велику популярність, історичні джерела скупо зафіксували різні етапи життя цього видатного козацького ватажка і стратега козацької доби.

Значна частина вітчизняних істориків переконана у шляхетському походженні Івана Богуна. Іван Крип'якевич назвав його серед полковників-шляхтичів Теодоровича, Д. Нечая, С. Морозенка, М. Кричевського. В. Голобуцький наголосив на тому, що І. Богун народився в сім'ї дрібного українського шляхтича. Одна з останніх дослідниць біографії славнозвісного воєначальника Т. Яковлева переконана в тому, що він був «благородний шляхтич і лицар-козак», який походив із старовинного православного роду Федоровичів [3, с. 82].

Точки зору, що І. Богун «виходець із дрібної української шляхти» дотримуються і сучасні українські історики О. Гуржій, Т. Чухліб та ін.

Мало відомостей і про ранній період його життя: лише можна припускати, що молоді роки Іван провів у Дикому полі. Богун міг бути одним із тих, хто ще за часів Остриниці поселився у Чугуєві.

Деякі історики писали, що Богун брав участь у козацькому повстанні 1637 – 1638 рр.

Дослідник молодих років Богуна Б. Флоря переконаний, що найбільш рання звітка про нього датується 1641 роком і пов'язана вона з так званим «Азовським сидінням», коли

донські козаки разом із «низовиками» героїчно обороняли Азов від турецьких військ (1637 – 1642 рр.). Одним із загонів, на думку Б. Флорі, що протистояв кримським татарам на Боровському перевозі через Сіверський Донець, керував «атаман Иванець», тобто Богун. Останній діяв там і в наступному, 1642 році [3, с. 82].

20 травня 1643 року джерела зафіксували військову сутичку в районі Козацького перевозу між російським загonom на чолі з В. Струковим, посланим із Воронежа на Дон у пошуку кримських татар і кінними «черкасами» на чолі зі «старейшиною» І. Богуном. У 1644 – 1645 рр. Богун повернувся на береги Сіверського Дінця, після того брав участь у походах проти татар [3, с. 82].

З приводу дати початку полковництва І. Богуна, не маємо поки що жодного офіційного документа. В. О. Шевчук у коментарях до т. I «Літопису» Самійла Величка наполягає на тому, що «Богун Іван був полковником кальницьким з лютого 1649 р., мав ще титул подільського полковника».

У радянській історіографії панувала думка, що його призначення на цю посаду сталося у 1650 році. Проте М. Візир у поширеній з кінця 60-х років «Радянській енциклопедії історії України» зазначив, що на чолі Кальницького (з 1653 р. – Вінницького) полку були Остап Вінницький (1648 – 1649), І. Федоренко (1649 – 1651), І. Богун (1651 – 1658), І. Сірко (1658 – 1660), В. Лобойко (1660 – 1667).

На противагу такому твердженню, Т. Яковлева, посилаючись на працю Кушевича і свідчення львівських домініканців, фактично дійшла такого висновку: «І. Богуна-Федоренка призначено полковником до наступу військ Б. Хмельницького на Львів, тобто в 1648 році» [3, с. 83]. О. Гуржій, Т. Чухліб, В. Панашенко називають 1650, 1651, 1653 – 1657 роки, коли І. Богун був кальницьким, вінницьким полковником [3, с. 83; 4, с. 568].

Багато років в історіографії існує думка про те, що І. Богун і І. Федоренко це одна і та ж особа.

На погляд О. Гуржія і Т. Чухліба, І. Богун та І. Федоренко – це не одна особа. Цілком можна припустити, зазначають дослідники, що другий був спочатку полковником, а потім наказним кальницьким полковником під час відсутності першого. Вони зазначають, що вся політична і військова діяльність усіх «Богунів» вкладається в одну особу [3, с. 84].

Отже, І. Богун зайняв найвищий ранг у полку в період складання «Реєстру Війська Запорозького», яке здійснювалось восени 1649 року, й початком серпня наступного року. Його подальша доля була тісно пов'язана із захистом Вінниччини та Брацлавщини від війська Речі Посполитої.

Для України то був дуже складний і тривожний час. 1650 рік став роком активних переговорів українського гетьмана, польського короля, кримського хана, російського уряду про подальшу долю України.

Іван Богун, починаючи приблизно з 1651 року, став чи не найлегендарнішою постаттю періоду Визвольної війни, поступаючись хіба що самому Хмельницькому. Тоді Богун часто-густо перебував поряд із Хмелем і мав уже певний вплив не лише на нього, а й деякою мірою визначав політику в країні.

Великої слави, як воїну, й популярності в народі приніс Богунові 1651 рік. У січні шляхетські війська здійснили новий наступ на гетьманську армію. Цікаво відзначити, що на той час І. Богун підписувався вже як «полковник Війська його королівської милості Запорозького» (Кальник, 10 січня).

У лютому польський гетьман М. Калиновський несподівано вирушив із Кам'янця-Подільського, де стояв обозом, на Брацлавщину. З 9 по 13 число точився кривавий бій під містечком Красне (нині село Тиврівського району), де перебував бойовий осередок полковника Д. Нечая. До кінця лютого бу-

ли захоплені Мурафа (нині село Шаргородського району), Шаргород, Чернівці (нині райцентр на Вінниччині), Стіна, Ямпіль та інші міста [3, с. 86].

У той час Б. Хмельницький наказав І. Богунові з військом прямувати до Вінниці й там зустріти Калиновського.

Іван Богун зібрав основні сили полку (близько 2000 козаків) у Вінниці. Центром оборони було обрано монастир, навколо якого зведено три лінії укріплень, а на річці Південний Буг прорубано ополонки, замасковані соломою і снігом. Першого березня з'явився авангард поляків на чолі з полковником С. Лянцкоронським. І. Богун вмілим маневром заманив його в пастку і атакував. Оборона міста загалом тривала до 10 березня. Послани Б. Хмельницьким на допомогу І. Богунові полки 9 березня під Липовцем розгромили польський роз'їзд [5, с. 568]. Охоплене панікою польське військо, залишивши пораних і хворих, розпочало поспішний відступ до Бару.

Вінницька оборона 1651 року відіграла вирішальну роль у провалі плану польського командування оволодіти Брацлавщиною.

Участь у цих боях й особистий героїзм Івана Богуна сподвигли його на одне з перших місць серед керівників національної революції середини XVII ст.

Однак подальші події, особисті непорозуміння між Б. Хмельницьким та І. Богуном привели до того, що несподівано після перемоги під Вінницею Богуна було усунено від командування військами. Конфлікт між гетьманом та Богуном вийшов на свій пік.

Проте вже на початку червня ми бачимо Богуна серед війська, особливо під Берестечком, де розгорнулася жорстка битва. У цей критичний момент битви, в розпалі бою, кримський хан зняв свої війська і залишив поле бою. Б. Хмельницький намагався повернути татар на поле бою, але був позрадницькому затриманий ханом. Козацьке військо терпіло

поразку. В найтрагічніший час для козаків, в оточеному з трьох боків поляками козацькому таборі, наказним гетьманом обрали І. Богуна. Він вирішив вивести людей з оточення через болото. Козацьке військо вдалося врятувати завдяки умілим діям Івана Богуна [3, с. 88 – 89].

Таким чином, Берестецька битва стала важливою сторінкою з-поміж знатних справ кальницького полковника І. Богуна.

Іван Богун не поставив свого підпису під мирною угодою у Білій Церкві у вересні 1651 року, хоча, як свідчать польські джерела, Богун на чолі 15-тисячного загону у той період, принаймні напередодні підписання угоди, знаходився у Білій Церкві [3, с. 89]. Це, очевидно, сталося через те, що Хмельницький фактично звів нанівець попередні суспільно-політичні й економічні здобутки повсталого народу. Відтоді знову активізується опозиційна діяльність полковника проти гетьманської політики. Проте ненадовго, оскільки 22 – 23 травня 1652 року, військо Б. Хмельницького вщент розбило польську армію М. Калиновського під Батогом (поблизу с. Четвертинівка Тростянецького району).

У боях під Батогом особливо відзначилася козацька кіннота, очолювана І. Богуном. У результаті битви під Батогом Правобережна Україна була повністю очищена від польських військ. Вона започаткувала новий етап Визвольної війни.

У 1653 році Іван Богун знову опинився у вирі бойових дій. Вже у березні 1653 р. його загони виступили проти армії коронного обозного Стефана Чернецького, який захопив і зруйнував Липовець, Погребище, Самгородок, Іллінці та інші населені пункти. Іван Богун удаваними відступами спробував заманити Чернецького під м. Монастирище, де завдав йому відчутних втрат.

Навесні він разом із Тимошем Хмельницьким і керованим ним 12-тисячним козацьким військом, за наказом гетьмана, здійснив успішний похід у Молдову.

Після трагічної смерті Тимоша під час захоплення фортеці у Сучаві, 5 (15) вересня Іван Богун повертається в Україну для продовження боротьби під проводом Б. Хмельницького [3, с. 91].

Наприкінці 1653 та протягом 1654 років вінницький полковник практично безперервно вів бойові дії проти польської армії та татарських загонів на Брацлавщині та Уманщині. Значний військовий талант та численні перемоги створили Богунові ім'я непереможного полководця, що навівало страх на ворогів.

Восени 1654 р. поляки роблять ще одну спробу повернути Україну до складу Речі Посполитої. Богун активно виступає проти агресії. У грудні він відволікає на себе сили Чернецького і виводить військо з м. Брацлав у добре укріплену Умань. Поляки намагаються штурмувати місто, але безуспішно. У цей час до району Охматова надійшли об'єднані сили козаків і росіян під командуванням Б. Хмельницького і В. Шереметева. Поляки напали на них і розпочався легендарний бій під Дрижеполем. У найвідповідальніший для Хмельницького момент Богун вийшов з Умані зі своїми козаками і спрямував удар у тил полякам, врятувавши становище.

Не встигнувши як слід відпочити після Охматова, Богун із загоном свіжих козацьких військ виступає проти кримських татар, що вторглися в українські землі, і розбиває їх. А в серпні він уже бере участь у поході на Львів. Зокрема, за наказом Хмельницького, він захоплює Олику. Компанія ця, як відомо, завершилася миром із ханом під Озерною. Поляки вже не могли чинити стійкого опору козакам – на них наступали шведи. Татари, скориставшись тим, що головні сили козаків було відтягнуто до Львова, проникли на українські землі. А шведи, на союз з якими розраховував Богдан Хмельницький, відчувши себе переможцями Речі Посполитої, втратили інтерес до козацького гетьмана.

У грудні 1656 р. І. Богун в якості одного із керівників козацького загону під командою наказного гетьмана А. Ждановича вирушив у похід проти війська Речі Посполитої. Пройшли Західною Україною та Польщею, здобувши при цьому Краків, Брест та Варшаву, хоча, у кінцевому рахунку, й змушені були влітку 1657 р. відступити в Україну. Характеризуючи військову і політичну діяльність полковника Війська Запорозького І. Богуна, відзначимо, що він палко любив свою Україну й досить боляче реагував на кроки українських гетьманів, що могли ущемити права останньої або козацькі вольності. Тому І. Богун у політичному спектрі Української козацької держави займав місце постійного опозиціонера.

Варто зазначити, що І. Богун був у числі противників курсу Б. Хмельницького на союз із Москвою; так і не склавши присяги московському цареві, згодом очолив антимосковську старшинську опозицію. Причиною тому була відверта великодержавна політика російського царя.

Смерть Б. Хмельницького 27 липня 1657 р. ще більше ускладнила ситуацію в країні. Спочатку Богун підтримував спроби Ю. Хмельницького й І. Виговського вести незалежну від Москви внутрішню та зовнішню політику. Однак він відмовився підписувати Гадяцький трактат, укладений гетьманом І. Виговським з польським урядом 6 вересня 1658 р., за яким Україна мала знову повернутися до складу Речі Посполитої. Разом із славетним кошовим Іваном Сірком він відкрито виступив проти Виговського й організував у 1659 р. повстання проти нього на Лівобережжі та Правобережжі.

У 1660 р. Богун виступив також проти положень Слободищенського трактату, який був укладений між Ю. Хмельницьким і польським урядом та передбачав залежність України від Польщі.

У січні 1660 р. Іван Богун разом зі своїми соратниками останніх років О. Гоголем, М. Ханенком зупиняє польський похід на Брацлавщину.

Така діяльність полковника була не до вподоби королівській владі. Їй вдалося схопити його в 1662 р. і відправити до в'язниці Мальборг (Марієнборг). Проте наступного року Ян II Казимир, виступаючи в похід на Лівобережну Україну та розраховуючи на авторитет Богуна, звільняє його і призначає командиром козацьких загонів у складі війська правобережного гетьмана П. Тетері. Однак, запідозрений у відносинах з урядом Брюховецького і росіянами, він був заарештований і 17 лютого 1664 р. розстріляний біля Новгород-Сіверського [3, с. 92 – 93].

Як бачимо, у біографії Івана Богуна є багато невідомого. Усе це, безперечно, вимагає нових наукових пошуків, ґрунтовних досліджень про визначного військового і громадського діяча періоду національної революції XVII ст.

Але, попри все, ім'я вінницького полковника Івана Богуна назавжди залишиться у пам'яті нащадків.

Джерела та література:

1. **Антонович, В.** (1991). *Коротка історія Козаччини*. Київ. 358 с.
2. **Апанович, О.** (1993). *Гетьмани і кошові отамани Запорізької Січі*. Київ. 208 с.
3. **Гуржій, О. І.,** Чухліб Т. В. (2008). *100 великих постатей і подій козацької України*. Київ: Арій. 464 с.
4. **Панашенко, В. В.** (2003). Вінницький полк. *Енциклопедія історії України*. ред. кол.: В. А. Смолій (голова) та ін. Київ: Наукова думка. Т. 1: А-В. 567 – 568.
5. **Степанков, В. С.** (2003). Вінницькі оборони 1651, 1671. *Енциклопедія історії України*. ред. кол.: В. А. Смолій (голова) та ін. Київ: Наукова думка. Т. 1: А-В. 568.
6. **Яковлева, Т.** (1992). Іван Богун-Федорович. *Київ. Старовина*. № 5.